

HATALA ZOLTÁN:

Kútásó

Kerek, nedvesfalú,
penésszel mintázott háznak
minden kis zúgában
picurka rémek tanyáznak...
Reggelenként a kútba száll, —
Vele csak a halál cimborál.

Ereiben a vér lassabban foly,
izma ernyed, az agyag ragad.
Teste görnyed, fáj a háta,
de csak biztat: ne hagyj magad!...
Pihenni olykor meg-megáll,
s közben a halállal diskurál...

Játékos képzelete szárnyán
ezer színben kápráz a halál.
Kérges tenyere már a kútban
új reményeket nem talál...
Dús verejték a homlokán ékül, —
Lassan a halállal is békül...

És mikor a csikorgó kútágas
újból a földre emeli az embert,
mert kristályforrásokból a kútba
eresztett egy csöppnyi tengert:
Az ajkán a derű motoszkál, —
Miközben a halál félreáll...

(1949)